

[Severin Hansen.]

meget farefulde Tid, hvad enten det var paa et stort Handelsskib eller paa et Fiskerfartøj, de udførte deres Gerning paa Havet.

Jeg tror, at alle der i Dag — man maa vel sige desværre — modtager denne Hædersgave, værdsætter den som en Paa-skønnelse fra Statens og Samfundets Side. De Penge, det har kostet Staten, er givet godt ud, og det vil ogsaa være Tilfældet i Fremtiden. Det Mod, de søfarende og Fiskerne har udvist for at sikre Landets Forsyninger er beundringsværdigt. Krigstiden var en haard og brutal Tid, men vore Farvande er endnu ikke fri for skjulte Miner, hvilket desværre er bevist i de sidste Aar. Men Livet gaar sin Gang alligevel, og Faren vil altid være til Stede for Søfolk, enten der er Krig eller Fred.

Som sagt, jeg kan slutte mig til de Udtalelser, som mit Partis Ordfører har fremført i det andet høje Ting under denne Sags Behandling, og som den højtærede Handelsminister har bekræftet her ved at bebude Forelæggelse af et Lovforslag om Krigsulykkesforsikring for søfarende, som kommer til at omfatte de Søfolk, der forulykker eller kommer til Skade paa Havet ved Minesprængninger eller lignende.

Jeg skal med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Nikoline Winther: Ogsaa jeg kan i det store og hele give Tilslutning til det, den højtærede Handelsminister gav Udtryk for, baade det reelle og det følelsesbetonede. Det var omtrent, hvad jeg havde tænkt mig at ville sige. Da Loven af 20. Marts 1945 om Hædersgaver til danske Sømænd og Fiskere og deres efterladte blev vedtaget, syntes vi alle, at det var en rimelig og retfærdig Hyldelse, der blev ydet de Mennesker, som med Livet som Indsats bragte de Varer hjem, som det danske Samfund havde Brug for. Det var en national Taknemmelighed, der her gav sig et synligt Udslag. Loven var ikke tidsbegrænset, men nu bliver der fastsat en Dato, den 1. Marts 1948, efter hvilken der ikke kommer flere nye Personer ind under Loven. Det betyder dog ikke, at de, der hidtil har faaet Hædersgave, ikke bliver ved med at faa den. Ved det Lovforslag, som den højtærede Handelsminister bebudede, vil der ogsaa fremtidig ved Ulykkestilfælde foraarsaget af Minesprængninger og lignende blive ydet økonomisk Hjælp, selv om den

ikke faar den store Glorie om sig, som disse Hædersgaver har.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

P. A. Poulsen: Jeg skal i Lighed med tidligere ærede Ordførere ikke gøre mange Bemærkninger.

Da Lovforslaget angaaende Udbetaling af Hædersgaver til danske Sømænd og Fiskere og deres efterladte i sin Tid var til Behandling i dette høje Ting, var vi fra alle Sider enige om, at vi skyldte de Sømænd og Fiskere, der under Krigens vanskelige Aar tjente deres Land saa vel, skønt deres Gerning var forbundet med stor Livsfare, en Anerkendelse, der ogsaa kom dem til gode, der kom til at sidde ene tilbage, fordi Forsørgeren blev derude.

Naar man nu tre Aar efter Krigens Ophør sætter en Skæringsdag, efter hvilken denne Form for Støtte maa høre op, finder vi det ganske naturligt, og jeg kan fuldt ud tiltræde de Udtalelser, som den højtærede Handelsminister fremførte i sin Forelæggelsestale.

Minefaren vil endnu i mange Aar true og kan befrygtes at kræve Ofre, men fra Statens Side vil der blive ydet Hjælp i Form af Krigsulykkesforsikring. Et Lovforslag herom skal vi om et Øjeblik have til Behandling, og det vil sikkert faa Tilslutning fra alle Sider.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det forelagte Forslag til hurtig Vedtagelse.

Ingeborg Refslund Thomsen: Det ligger i selve Ordet „Hædersgave“, at de Beløb, der efter denne Lov udbetales til Sømænd og Fiskere og deres efterladte, ikke er en almindelig Hjælp i Ulykken. Hædersgaven er en Tak for Aarene 1940—45 til de danske Sømænd og Fiskere, der uden Hensyn til egen Sikkerhed tjente Land og Folk som gode Patrioter. Befolkningen har forstaaet Betydningen af den Indsats, de gjorde i Krigsaarene. Hædersgaverne er det ydre Tegn paa vor Tak til Søens Folk, som aldrig blev hædret nok, simpelthen fordi de var saa lidt hjemme paa Landjorden. Hædersgaverne har lettet de ydre Kaar for Enker og Børn. Dette Tidsafsnit er imidlertid nu til Ende, og derfor er det kun naturligt, at Erstatningen for og Hjælpen i Anledning af Ulykker, der fremtidig rammer Søfolkene, maa falde ind under andre Love.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag.